

Спеціаліст з повернення

Едуард Лобас

Спеціаліст з повернення

Едуард Лобас

© Едуард Лобас

На картці Флойда написано «Поверну за будь-яку ціну». Наймаючи його, ви можете бути впевнені, що ваше майно знов буде у ваших руках. Чого б це йому не коштувало. Якщо, звичайно, вас задовольнить його ціна. Втім, цього разу Флойд опинився в особливому місці. Ця справа занадто дивна навіть для професійного найманця.

м. Дніпро, Україна

Спеціаліст з повернення

- ...тому сфера з космосу виглядає, як безліч різнокольорових клаптиків, що зшили в одну велику матерію.

- Наче веселковий пиріг? - запитав із сумнівом майстер Ранді, відрізаючи собі ще шматок улюбленого веселкового пирога. Попередній шматок був з грушею та корицею. Грушу Ранді не любив, а непередбачуваність веселкового пирога порівнював з життям. Наче й бачиш якого кольору шматок, а от смак ніколи не вгадаєш.

- Скоріше, схожа на старе простирадло, - трохи почухавши сиву потилицю відповів Таєрі.

- Твої штани схожі на старе простирадло! А наш світ - лише острів, що дрейфує в океані. І ніякого так званого космосу не існує і не може існувати! Як нормальних штанів у тебе!

- Та що тобі мої штани? - Таєрі розізлився, вскочив з-за столу і двома рухами стягнув з себе фіолетово-жовті штани з клаптиком червоної тканини на сидницях.

- Я майстер з одягу, - потиснув плечима Ранді. - Мені твої балачки про сфери до моїх напівсфер! Я зайшов зняти мірки для нових штанів, щоб ти, опудало, міг свої напівсфери закрити! Вперше в житті чимось нормальним! Живу навпроти, а ти вперше попросив мене зшити тобі одяг.

Таєрі гучно кинув на стіл щойно зняті штани. Після чого ще гучніше сів на стілець. Величезні шорти-труси білого кольору наштовхували на думку, що Таєрі вирізав їх з вітрила. Мабуть, то компенсація морської хвороби. В час, коли всі інші майстри подорожували, Таєрі успішно пізнавав світ, не виходячи з власної хати. Від різких рухів вітрило на худорлявому Таєрі трохи здійнялося. Ранді демонстративно

відвернувся, а потім рукою показав товаришеві “вгору” і, ледь той піднявся, став детально відміряти довжину ніг, відстань між ними, діаметр напівсфер...

Флойд сидів на дивані в іншому кутку майстерні. Він спокійно чекав, коли панове зупинять суперечку та крутив у руці власну візитівку. “Поверну за будь-яку ціну”. Флойд був професіоналом, тому зайвий текст не любив.

- Флоїде, друже! Підійдіть! - гукнув його Таєрі.

Це вже було схоже на початок розмови про справу, тому Флойд врешті сів до майстрів за стіл.

- Пане Таєрі, - почав Флойд, - для мене велика честь бути гостем вашої майстерні, посмакувати славетний веселковий пиріг разом з вашим другом майстром Ранді. - Таєрі та Ранді майже синхронно схилили голови у відповідь, не відволікаючись від справ. Флойд продовжив: - Та, все ж, я розумію, що ви мене запросили не для частувань. Я глибоко вдячний, тому буду радий перейти до справ. Ви зі мною ще не працювали. Чи знаєте ви, що означає текст на моїй картці?

- Що ви здатні дістати будь-що?

- Саме так, - схилив голову Флойд. - А ще?

- Що ви не зупинитеся?

- І це також. А ще це означає, що в якості плати я можу попросити у вас, що захочу. Особисту річ, послугу, гроші, знання.

Таєрі втратив частку радості та привітності. Флойд навпаки широко посміхався. Він давно знав, що грабіжницьку ціну треба називати з максимально приязним обличчям. А ще він усвідомлював, що завжди треба давати час на вагання. Адже вагання породжують впевненість.

- Флоїде, друже, - почав Таєрі, похмуро опустивши очі донизу. - Я заплачу будь-яку ціну. Будь-яку, повірте мені. Але мені необхідно, щоб вже через дванадцять годин ви змогли повернути моє.

Спеціаліст з повернення лише протягом минулого року знайшов безцінну колекцію попільничок промисловця Арні, діамантову штучну щелепу єпископа Кравда, бутерброд з морської салями безхатка Лізга, смарагдову обручку генерала Сейма. А також повернув втрачену честь герцогині Брі, доньки правителя Міста Лицарів. Флойд займався пошуками та

поверненнями майже двадцять років і вже не дивувався своїм цілям. Власне, йому взагалі було байдуже, що шукати: контракт давав йому право називати будь-яку ціну. Чужі скарги зробили Флойда одним з найбагатших людей на Клаптику.

- Дванадцять годин, - розтягуючи вимовив Флойд і постукав пальцями по столу. - І я досі не знаю, що я повинен шукати. Чому саме дванадцять годин?

- Розумієте, сьогодні вночі станеться подія, яка відбувається приблизно раз у сто років. Підозрюю, що до наступної я не доживу, - Таєрі сумно посміхнувся.

Ранді обіг тричі довкола сивого майстра філософії Таєрі, ретельно переносючи всі дані до блокнота. Довжина лівої ноги - 88,2 см. Довжина правої ноги - 89,1 см. Середній кут в коліні під час нахилу...

- Пане Таєрі, - Флойд подивився на годинник і вирішив прискоритися з питаннями. - Сьогодні, коли я прибув до Міста Майстрів, мене двічі зупинили охоронці, поки я не дістався вашої майстерні. Ваше прохання пов'язане з такою активністю вартівих?

- Так, - після невеликої паузи відповів майстер.

- Як саме?

- Я не можу вам цього розповісти. Скажу лише головне: ви не шукаєте те, що шукає міська варта. Інша інформація лише ускладнить вам процес пошуків.

- Тоді мені справді не варто її знати. То що в вас вкрали?

- Подовжувач ока.

Ранді наче облили холодною водою. Він підскочив, здійняв руки до небес, потім став збирати свої інструменти та записи.

- Присягаюся, я вдавлю себе найміцнішим ремінем з тих, що лише маю, якщо ще хоч хвилину буду слухати твоє занудство, сивий віслуче!

Майстер з одягу продовжив невдоволено бурчати під ніс різні прокляття та, прихопивши з собою останній шматок веселкового пирога, зник у дверях. Таєрі полегшено зітхнув. Здається, він не знав, як натякнути другові, що той буде зайвим у подальшій розмові. На щастя, Ранді був достатньо делікатним, щоб зрозуміти все самому та вчасно піти. Таєрі сів

за стіл поруч із Флойдом, підморгнув йому та повільно пригладив сиву бороду.

- Розкажіть мені про подовжувач ока.

Очі Таєрі заблищали двома грайливими вогниками. З радістю маленького хлопчика, що відкривав подарунок на День народження, майстер розгортав пергамент із кресленнями. Флойд уважно розглядав щось дуже довге циліндричної форми, що трималося на трикутній ніжці.

- З його допомогою я зможу побачити падіння космічного каменю на Клаптик, вирахувати це саме місце, відправити експедицію та довести, що над нашим небом є щось іще.

- Розумію. Це ваш винахід?

- Саме так! - Таєрі саяв, як діамантова щелепа єпископа Кравда. - Мій найвеличніший винахід! Робота останніх десяти років.

- Дайте вгадаю. І новий ви не зможете зібрати за дванадцять годин?

- На жаль, мій друже. Річ у тім, що метал для корпусу я підбирав і шукав два роки, щоб він був досить гладким. І ще два роки я витратив на те, щоб знайти досить міцне та багат шарове скло, яке видобувають лише у Кришталевих Горах. І я витратив усі запаси, поки зміг створити оглядовий елемент для свого подовжувача.

- Ваш подовжувач якось допомагає бачити дуже далеко?

- Не просто дуже далеко! Далі, ніж бував будь-хто з жителів Клаптику! Ви можете бачити далі меж Клаптику, власне!

Флойд чув, що в Місті Майстрів багато хто несповна розуму. Як хтось може побачити далі Клаптику? Всі знають, що там нічого немає. Втім, єпископ Кравд запевняє що там щось на кшталт канцелярії Шестипалого Бога. Але й це викликало сумніви у Флойда. Втім, все це зовсім не стосувалося справи.

- Дванадцять годин, - видихнув Флойд. - Майстре, зробіть, будь ласка, для мене менший малюнок цього вашого геніального винаходу. Ми повинні хутчіш його знайти, адже Клаптик не може втратити такий здобуток вашого безсумнівного генію!

Таєрі випростався, здійняв підборіддя майже до неба і, з висоти того самого неба, схилив голову в знак підтримки.

Нарешті! Єдина душа, що змогла оцінити геніальність майстра.

- Залишилася формальність. Ми повинні потиснути руки одне одному. Під час цього я скажу: “Я згоден на цю роботу”, а ви, мій друже, зробите мені честь, в цей же час сказавши: “Я згоден на цю ціну”.

Флойд простягнув руку. “Я згоден на цю роботу”. “Я згоден на цю ціну”. Невеликі блискавки пробігли від рук до сердець, повернулися назад, заіскрили на пальцях і зникли у пурпуровому тумані. Згода досягнута. Контракт укладений.

- Віслюка мені в дружини! Що то було? - Таєрі розривався між страхом та надзвичайною цікавістю.

- Формальність. Гарантує, що я виконаю роботу, а ви мені за неї заплатите.

Таєрі кивнув та почав малювати подовжувач ока на невеликому клаптику пергаменту. Дванадцять годин. Чи трохи менше.

- Поки ви замальовуєте, майстре, маєте якісь думки з приводу зникнення вашого винаходу?

- Так-так, звичайно, - Таєрі висолопив язика, згорбився і став замальовувати тонким пером на пергаменті макет подовжувача ока. - Гадаю, що наш голова республіки, Магістр Тіцері останнім часом був не задоволений моєю діяльністю. Тіцері мене не любить ще з дитинства. Я йому якось підкинув у штані вужа...

Місто Майстрів було оточено одразу трьома річками: Понтіррою, Понтеррою на Понтаррою. Коли на цій території вперше з'явилися люди, звичайно їм спало на думку будувати мости. Спочатку вони просто будували звичайнісінькі мости, щоб переходити річки якомога зручніше. Потім стали вигадувати різні форми. Були мости з арками та без арок, рівні та вигнуті, прямі та зигзагами. Якось один добродій побудував собі будинок на одному з мостів через Понтерру. Так спало на думку будувати мости-будинки. Було дещо вогко, але мати можливість стрибнути з моста прямісінько у воду того вартало. Навіть, якщо твоїми стінами періодично гуляє пліснява, а запах цвітіння води стає твоїми парфумами. Будинки в мостах стали настільки популярні, що забудовники стали наймати

найкращих художників для оформлення будівель. Таким чином довкола мостів розгорнулися проектувальники, художники, музики. Так з'явилося на Клаптику Місто Майстрів - республіка, де навколо будівництва мостів зародилися трохи дивакуваті митці та філософи.

Коли Таєрі був значно молодшим, він також винаймав майстерню в одному з будинків у мості понад Понтеррою. Доки одного разу на схопив двосторонню пневмонію, випробовуючи Літальні Людські Крила Майстра Таєрі стрибком з вікна майстерні у Понтерру. Того дня винахід ледь не став Летальними Людськими Крилами Майстра Таєрі. Вийшовши з лікарні, Таєрі покинув спроби літати, але не покинув споглядання неба.

Так йому в голову прийшла думка про те, що десь там, за Клаптиком є інше життя. Поступово Таєрі починав сумніватися у тому, що саме Магістр вмикає сонце вранці та вимикає вночі. Хоча, безумовно, йому подобалися красиві процедури Вмикання та Вимикання. Посеред міста, на центральній площі з бруківки, стояла вежа заввишки з шестиповерховий будинок-міст. Щоранку під оплески та оркестр виходив Магістр, чий покій були побудовані у ста кроках від Вежі Сонця. Він робив ці самі сто кроків, залишаючи золоті сліди, що продовжували сягати до самого сходу сонця. Далі він повільно входив до вежі, оркестр починав грати гучніше та з більшою кількістю духових. Магістр підіймався, залишаючи за собою світло у віконцях вежі поверх за поверхом. Перший. Другий. Третій. Четвертий. П'ятий. Шостий. Спеціальні маніпуляції з механізмом - і сонце починало сходження, а Магістр спускався та йшов до Канцелярії. До самого вечора, коли все повторювалося знов - Магістр підіймався у вежу та вимикав сонце, щоб його могли змазати та поповнити в ньому запас світла.

Всі любили Вмикання та Вимикання. Окрім місцевих котів, звичайно. Коти любили поспати і не надто любили сонце. І вже точно коти не любили клятий оркестр. Якби ж вони були здатні прочитати на дверях Канцелярії Магістра розклад прийому громадян Міста Майстрів, обов'язково звернулися б до нього зі скаргою. Хоча, проблема була й в тому, що формально коти не мали документів, що підкреслювали б їхній статус громадян. Тож своє

невдоволення вони продовжували виражати нявчанням. Мешканці ж вважали, що коти так підтримували Магістра в його відповідальній справі.

Здавалося б, очевидно, що сонце потребує технічного обслуговування і не може постійно освітлювати. Люди ж теж потребують відпочинку. Але останні роки Таєрі чомусь став висловлювати думки, що все якось інакше працює. Буцімто, Магістр ніяк не впливає на роботу сонця. Навіть, написав та видав за власні кошти трактат, коротку версію якого надіслав до “Віснику Майстрів”. Звичайно, що така божевільна ідея була лише висміяна. Сміялися навіть коти на смітнику, до якого летіли примірники “Трактату Про Самостійність Сонця”. Коти геть не вміли читати, але цілком точно знали: сонце вмикається завдяки Магістру та клятому оркестру.

Зачіпок у Флойда було стільки ж, скільки волосся на голові лисого. Але свою плату за роботу спеціаліст з повернення звик отримувати завжди. Тому й, ледь закінчився процес Вмикання сонця, Флойд із малюнком подовжувача ока в кишені, вирішив навідатись до Магістра Тіцері, що вже десятий рік очолював Місто Майстрів - одну з найрозвиненіших республік Клаптику.

Вулицями міста йшов незвичний чужинець. Місцеві полюбляли ходити у різнокольорових пишних штанах та шовкових сорочках. На їхньому фоні високий чоловік у чорних вузких штанах та чорній кофтині з капюшоном виглядав дивакуватим. Його чоботи були ще дивнішими - ані гострих носків, ані високих підборів. Невисока підошва, непримітний вид, округла форма. Навіть місцеві волоцюги виглядали більш стильними.

Поголені скроні та потилиця відкривалися річковим вітрам. Ранкова свіжість торкалася Флойда і іноді здіймала його темно-русяві кучері, укладені на правий бік. Електрично сірого кольору великі очі споглядали навколишню красу. Робота Флойда надзвичайно рідко давала змогу милуватися природою. Тим паче, бувати в таких мальовничих краях.

Три роки тому Флойду довелося шукати вкрадену з Міста Промисловців грошову печатку, відтиск якої знаходиться на кожній монеті. 70% товарів на всьому Клаптику вироблені

саме на їхній території. Більше 90% угод у світі використовують в якості обміну саме валюту Міста Промисловців. Важко переоцінити кількість проблем від потрапляння печатки до злих рук.

На схилах Гір Шерні, у зміїних печерах Флойд подвоїв свої статки, відібравши у контрабандистів грошову печатку. Крім цього, він здобув офіційний протекторат Міста Промисловців, ставши ліцензованим найманцем “без обмежень та відповідальності перед законом Міста Підприємців”. А також вхопив зміїну лихоманку та глибокий шрам від підборіддя до лоба прямисінько через око. До сих пір ліве око має трохи червоний відтінок.

Флойд ніколи не ховав той шрам. Скоріше, він радів, що за роки такої роботи нарешті отримав важливий штрих до свого образу, що додавав погрози до зовнішності. Він завжди вигадував нову історію, якщо в нього питали, звідки той шрам. Одного разу навіть сказав, що сам наніс його склом, перевіряючи, наскільки глибоко можна поранити. Втім, мало хто наважувався спитати.

Мав Флойд лише одну слабкість - завжди фарбував нігті в чорний колір. Йому подобалося, як чорні нігті виглядали разом з чорними шкіряними рукавичками, обрізаними по пальцях.

Пісочного кольору цеглина наче наповнювалася сяйвом палкого тутешнього сонця. Жовтогаряча бруківка вдень виглядала одним великим опіком землі. Поза парканами Міста Майстрів відпочивали лагідні схили, зовсім спокійні і геть несхожі на круті Гори Шерні. Веселі чудернацькі майстри, що ходили вулицями, вуличні музики з розфарбованими гітарами, художники, що розписували стіни, стелі, цеглу. Все це настільки не викликало відчуття небезпеки, що Флойд почувався у відпустці. Якби не термін у дванадцять годин. І якби не ця варта.

Варта Міста Майстрів була дуже добре підготовленою. Флойду ще не доводилося з ними вступати в бійку, але ще до сходу сонця, зіткнувшись спочатку у порту, а потім на вулиці біля будинку Таєрі, спеціаліст з повернення оцінив і їхні впевнені рухи, і чітку осанку, і добре приховану зброю. Без

зайвої потреби Флойд точно не збирався вступати з ними в бій. Саме тому ігнорував той факт, що двоє перевдягнених вартових слідували за ним від самого будинку майстра Таєрі. Робота вже в них така. Незнайомий дивний чужинець. До того ж, щось важливе зникло. Флойд не мав до цього ставлення, тому не дуже переживав. Але все одно, - думав він, - було б непогано хоча б розуміти, що саме зникло.

Місто Майстрів вдихнуло у Флойдові кучері трохи свободи. Йому кортіло приєднатися до художників, розмалювати стіну, повечеряти десь в будинку на мосту, споглядаючи Вимикання сонця. І поласувати ще хоча б шматочком веселкового пирога. Можливо, буде час після того, як чергове повернення буде виконане.

Канцелярія Магістра, що обирається зборами мажорів Міста Майстрів, знаходилася в ста кроках праворуч від Вежі Сонця. В будинку Канцелярії були відведені три кімнати на другому поверсі в північному крилі для проживання самого Магістра. Хоча, важко назвати це трьома кімнатами. Власне, весь другий поверх існував для життя Магістра: три великі кімнати (спальня, вітальня та кабінет), а також гардероб, пральня, кімната слуг, дві ванні кімнати, їдальня та кухня. Втім, за мірками інших правителів Міст Клаптика, Магістр Міста Майстрів жив досить скромно.

Магістр був не єдиним правителем, якого обирали. Але був єдиним правителем, якого обирали без чіткого строку повноважень. А також єдиним, кому заборонялося місцевими законами мати сім'ю. Вважалося, що діти лише відволікають від справ республіки. До того ж, це був непоганий механізм запобігання корупції.

Перший поверх канцелярії займала велика зала, аудиторія для зборів, робочий кабінет Магістра та кабінети мажорів. Варта жила в окремій казармі поруч з Канцелярією.

Флойд поглядав на годинник, але все одно йшов дуже повільно. Місто Майстрів мало можливість стати його улюбленою республікою на Клаптику. Він вже мав змогу пройти одним з найгарніших мостів - Мостом Митця, над яким збудували чудернацьку споруду з асиметричними вікнами, що

майже розтікалися по стінах, пофарбовані у золоті відтінки. Перший поверх цієї будівлі був відданий під виставку молодих художників, що могли безкоштовно показувати свої роботи прямісінько на цьому мосту. А крізь арки без скла дув той чудовий свіжий вітер, за яким Флойд точно буде сумувати.

Пройшовши центральною площею та оминувши Вежу сонця, спеціаліст з повернення дістався входу в Канцелярію. Залишилося десять годин. Один стук у двері - і почнеться робота. Вітер свободи та розслаблення вийшов вухами Флойда. Він на мить опустил голову та заніс руку, стиснуту в кулак.

Двері Канцелярії відчинилися:

- Вітаю, пане! - у дверях стояв високий чорнявий вартовий, вдягнений у такі ж самі бордові пишні штани та бордову кірасу, що й всі. Лише золота пов'язка з візерунком фіалки на бордовій сорочці видавала в ньому вартового на службі Канцелярії.

- Вітаю, воїне! - Флойд з повагою схилив голову.

- Чи можу я допомогти?

- Буду дуже вдячний, воїне. Розумієте, мені потрібна зустріч з Магістром Тіцері.

Вартовий озирнувся довкола, помітив своїх перевдягнених колег на відстані за спиною гостя. Жодних сигналів від них. Здається, вони й самі не розуміли, що коїться.

- Чи можу я дізнатися ваше ім'я, пане? - схилив голову вартовий.

- Флойд.

- На жаль, мене ніхто не попереджав з приводу аудієнції пана Флойда до Магістра Тіцері. На вас не чекають. Можу ще чимось зарадити?

Вартовий посміхнувся, але обережно поправив меч на поясі. Ті, що споглядали, переглянулися між собою. Один з них зник з поля зору Флойду та вартового Канцелярії.

- Так, можете, - спокійно відповів Флойд. - Передайте, будь ласка, вельмишановному володарю сонця Магістру Тіцері, що Флойд просить прийняти його. Повірте, я не вкраду багато часу в правителя.

- Маєте для нього важливу інформацію?

- Ні, - Флойд качнув головою. - Сподіваюся, що він має цінну для мене інформацію. Тому прошу...

- Та ти з глузду з'їхав! - Вартовий не на жарт обурився зухвалістю гостя. - Ти хто такий?

- Я вже казав. Я Флойд.

Вартовий потягнувся рукою до Флойда, щоб вхопити, але вмить, незрозуміло для самого себе і досить болюче, опинився спиною на підлозі. Ногою Флойд надавив на його груди і водночас вихопив меч. Лезом він майже дотягнувся до горлянки переодягненого вартового з тих двох, що залишався спостерігати. Вартовий завмер.

У дверях опинився другий із спостерігачів. Разом з ним ще один чоловік - дужчий та вищий. І найдивніше - рудий. Перший рудий на цій землі. На рудому був той самий бордовий одяг. Лише замість кіраси він носив довгу золоту мантию, вишиту фіалками.

- Я можу тебе попросити зняти спостереження? Я поважаю твою роботу, але в моїй роботі бувають різні проблеми та інтимності.

- Авжеж, - відповів рудий і двома жестами показав вартовим розійтися і пропустити гостя. - Радий тебе бачити.

Рудий потер ліву руку з дерева, трохи скривився від фантомного болю, потім посміхнувся і простягнув неушкоджену праву руку Флойдові:

- Дуже радий тебе бачити.

Підлога Канцелярії була з плитки, вкритої фіалковими візерунками. Стіни були того ж бордового кольору, що й уніформа вартових. В кілька кроків Флойд з рудим дісталися великої подвійної двері. "Магістр Тіцері - володар сонця, думок та натхнення. Приймальні години: вівторок та середа з 8:00 до 11:00"

- Магістр чекає на тебе, - ледь зупинившись біля дверей, сказав рудий.

- То ти мене вже представив?

- Так. Я показав свою чудову ліву руку, якою іноді намагаються поласувати терміти, та запевнив, що тебе краще вислухати.

- Мені дійсно шкода, Персе.

- Пусте, - відповів Регс. - Як бачиш, я навчився не тільки жити з цією рукою, а ще й непогано вправлятися з ворогами.

- Я не з приводу руки шкодую. Я знаю, що найбільший біль ти відчував через те, що втратив шанс виграти восьмий щорічний лицарський турнір.

Регс сумно посміхнувся:

- Ти виконував свою роботу, а я заважав. Розумію. До того ж, за правилами ти міг мене вбити, а я живий. І от керую вартою в Місті Майстрів. Вважаю, що ліва рука є непоганою ціною.

- Добре. Я радий, що ти на мене не гніваєшся.

- Йди до Тіцері, - Регс трохи обійняв Флойда. Майже як брата. Лицар лицаря завжди поважає.

Надзвичайно світлий кабінет з жовтими стінами, розписаними в тон сонця, символізував правителя. Магістр Тіцері сидів за великим червоним столом з якогось надміцного рідкісного дерева. Втім, сидів у помаранчевих пухнастих капцях та бордово-жовтому смугастому халаті. Трохи нагадував великого сивого джмілья.

- Магістре Тіцері, щиро вітаю і дякую за...

- Облиште, - сумно махнув рукою Тіцері. - Я не буду брехати, що я вам радий, і що для мене це честь. Я розмовляю з вами, тому що десять років тому ви відтяли руку найсильнішій і найспритнішій людини, яку я тільки знаю.

- Магістре, - Флойд навіть вклонився, - для мене було великою честю змагатися із сером Регсом. То найвідважніша людина з усіх, кого я знаю. І ще більшою честю для мене є можливість говорити з вами - наймогутнішою людиною з тих, що я знаю. Повірте, я був на істотній частині земель Клаптику. Я знайомий з правителями, розбійниками, промисловцями. Кожен з них має достатньо сил та величі. Але я вперше стою поруч з Магістром, що змушує сонце підійматися та заходити.

Дипломатія та щира посмішка - найкраща зброя найманця. За двадцять років роботи Флойд це усвідомив. Але Тіцері лише ще раз махнув рукою і зі смутком схилив голову на руку.

- То пусте, - мовив Тіцері. - Це лише функція. Я скоріше обслуговую сонце. Але, безумовно, це честь, яку не кожному

правителю довірятимуть. Сторіччями це було священним обов'язком Магістрів Міста Майстрів, без жодних сумнівів, - найславетнішої з республік Клаптику!

Магістр Тіцері говорив ці слова з належною урочистістю. Але його голос був сповнений смутком.

- Магістре, мені відомо, що в Місті Майстрів дещо зникло. Чи не скажете ви мені, що так шукає варта?

- Наскільки мені відомо, ви прийшли не для вирішення нашої проблеми.

- Це так. Я у приватних інтересах. В мого клієнта та друга майстра Таєрі вкрали його винахід. Подовжувач ока. Він стверджує, що це дещо унікальне.

- А, так. Я чув, що... подовжувач? Що Таєрі щось загубив.

- Загубив? - Флойду здалася важливою зміна акценту з "вкрали" на "загубив".

- Гадаю, так. Таєрі, мій любий Таєрі, нерідко губить всілякі дрібниці. Бачте, він з дитинства щось майструє і погано звертає увагу на все, що коїться поза його майстернею.

- Наскільки я розумію, він тут такий не єдиний.

- О, так! Цим наша земля й чарівна! Вир ідей та натхнення! Але Таєрі дуже розсіяний навіть для Міста Майстрів. Не здивуюся, що він просто десь загубив чи втопив.

- Чому втопив?

- Бачте, в нього з дитинства є якась любов до порту. Він завжди хотів подорожувати, але в нього та клята морська хвороба, не виносить він човнів. Одразу показує, чим обідав.

- Ви досить непогано його знаєте.

- Таєрі був моїм другом. Сподіваюся, він і зараз мене вважає другом. Наші стосунки дещо охололи з тих пір, як мажори обрали мене Магістром. Але в дитинстві ми дуже полюбляли бувати в порту. В двадцяти кроках від третього причалу на захід була навіть сховинка, де ми тримали всілякий мотлох та картини художників... як би це сказати... дещо особливого характеру. Дорослого.

- Дуже цікаво.

- А як ви, пане...

- Флойд.

- Так, Флойд! Яке відношення ви маєте до Таєрі?

- Я, пане Магістре, спеціаліст з повернення. Майстер Таєрі найняв мене, щоб знайти подовжувач ока.

- Спеціаліст з повернення? - Вперше Магістр Тіцері показав справжню зацікавленність.

Флойд простягнув візитівку. За його правилами візитівку міг отримати або хтось з друзів його клієнтів (в такому разі він передавав свою власну), або хтось на власний розсуд самого Флойда.

- Дуже цікаво, - Магістр Тіцері розглядав картку. - То вас може найняти будь-хто?

- Якщо мені подобається робота, яку мені пропонують.

- Яка ж ваша ціна?

- На картці вказано "будь-яка", - звично пояснював Флойд. - Це означає, що я візьму те, що захочу. Звичайно, щойно я поверну те, що зникло. Ціна не обговорюється.

Магістр Тіцері поклав картку на стіл, склав руку і замислився.

- А я можу вас найняти?

- Якщо вас влаштовує ціна.

- Я маю гроші.

- Я не завжди беру грошима. Це залежить від того, що ви маєте, що мені потрібно та як, власне, пройшла сама справа з повернення. Зазвичай, в кінці я розумію, що саме візьму в якості винагороди.

- Чудернацько. Гадаю, в мене є для вас робота. Моя вартість з нею не вправляється.

- В мене вже є робота. Але я буду радий обговорити новий контракт, щойно закінчу цей. Моє правило: одна діюча угода.

На обличчі Тіцері одночасно танцювали розпач та відчай. Він би заарештував Флойда за таке нахабство, але був попереджений Регсом, що Флойда краще не дратувати.

- Магістре! - На порозі дверей стояв Регс. - Магістре! Пробачте, що я увірвався. Жахлива новина, Магістре! З вежі вкрали основний Вимикач.

Магістр підстрибнув на місці:

- Що? - правитель бліднув на очах. - Що то за день такий?

Тіцери впав обличчям на стіл. Флойд бачив, як пергамент на столі заливало рікою сліз Магістра.

- Perce! Perce! Ви хоча б щось знайшли?

- Ми працюємо, - рудий вартовий був розгублений. Сьогоднішній день був навіть гіршим за той, коли він втратив руку під час бою з Флойдом. - Поки що жодних зачіпок. Ніхто нічого не бачив, вартові не полишали своїх постів.

Флойд стискав зуби, щоб не позіхати. Сльози правителів він вже бачив. Вони викликали лише відчуття втрати часу та голод.

- Флойте! Мені необхідна ваша допомога! - Підняв залите сльозами обличчя Магістр.

- Я не можу вам зарадити, на жаль. В мене вже є робота.

Плеча спеціаліста з повернення торкнулась трохи поїдена термітами, але все ще масивна, дерев'яна рука:

- Друже мій, я прошу тебе хоча б поглянути. Мої хлопці можуть відтяти комусь голову, але використовувати власну вміють не дуже.

- Що воно таке, той ваш Вимикач? - видихнув Флойд, подумки викреслюючи ще одну годину.

Вежа Сонця всередині розчарувала Флойда. Геть не схожа на яскраве Місто Майстрів. Жодних картин, жодних музик, жодних натяків на творчість. Сірі стіни з грубого каміння, хоч і зовні ніби викладена цеглою. І цими холодними сірими сходами щодня йде вмикати сонце Магістр? За лаштунками магії виявилось надзвичайно нудно.

Втім, останній поверх - він же, власне, єдиний - змусив Флойда розкрити очі ширше та перестати подумки позіхати. Підйом гвинтовими сходами закінчився серед великої кімнати з трьома віконцями по колу. Настінні полиці заставлені різними приладами. З усіх боків щось крякотіло, виблискувало, скрипіло. Флойд не були відомі всі ці пристрої. Він міг зрозуміти лише вісім полиць, заставлених різними лампочками. А одразу навпроти сходинок стояло щось зовсім велетенське та металеве. Воно поморгувало та мерехтіло. Металевий монстр заввишки з півтора Флойда і половину поверху. Якесь червоне прозоре відерце вертілося та

освітлювало приміщення червоним огидним кольором. Десь в самій середині наче вигризли шматок конструкції.

Магістр Тіцері все ще був у халаті й капцях. Але вже впевнено крокував, згадавши про свій статус правителя. Двоє вартових чекали біля входу, ще двоє - чергували на першому поверсі, ще двоє - на сходах третього поверху. В головному приміщенні були лише Флойд, Тіцері та Регс. Тіцері почав багровіти, натомість бліднішав Регс. Флойд гаїв час. Він ще ніколи не провалював повернення.

Регс підійшов до металевого одоробла та почав оглядати діру та стирчащі мотузки з легкого металу. Малесенькі блискавки бігли з однієї мотузки на іншу. Сонце напікало крізь вікна.

- То що тут сталося, Регсе? - Вже зовсім впевнено та жорстко спитав Магістр Тіцері. - Ти можеш мені пояснити, що відбувається сьогодні? Спочатку... - він трохи спинився і став говорити тихіше, - спочатку зник запасний, тепер основний Вимикач. Завтра зникне саме сонце! Все це прямісінько у тебе під носом! На очах твоєї варті!

Тіцері червонів від злості, активно працюючи щелепою, та сам звук був досить тихий. Регс стискав пальці єдиної руки в кулак. Але Флойд помітив холодну крапельку поту, що збігла рукою та розбилася об камінну підлогу. Жодного звуку від Регса - лише пульсація крові біля вух.

Флойд обережно підійшов до чогось незвичного з відерцем нагорі. Торкнувся - ніби звичайний холодний метал. Все у маленьких вогниках і велика дірка посередині. Нагадало сумну посмішку єпископа Кравда, коли в нього вкрали щелепу. Втім, навіть церковний правитель не був настільки спантеличений, як Тіцері. Очевидно, щось зникло саме з цієї дірки.

- Я так розумію, тут був Вимикач? - Звернувся Флойд до Тіцері.

- Ви можете тихіше? - Майже палав Магістр. - І відійдіть від пульта!

- Звичайно, - Флойд відійшов від металевого монстра, що назвали пультом. І продовжив тихше: - То це...

- Так, - не терпілося покінчити з проблемами Магістру. - На цьому місці зазвичай знаходиться Вимикач, до якого я

підходжу двічі на день, щоб вмикати та вимикати сонце. І тепер він зник! А вранці зник запасний! Запасний за регламентом перебуває у моїх покоях. Я прокинувся і не знайшов його сьогодні.

- То ось що шукала варта вранці?

Тіцері стиснув зуби і став приглядатися. Температура в кімнаті підскочила на кілька градусів через кипіння Магістра. Флойд оглядав стіни. Так не буває, що без жодних слідів. Щоб вартові нічого не помітили. Або вартові покидали пост, або... а що або? Хтось злетів догори?

Флойд став уважніше розглядати підвіконня. По черзі визирнув з кожного вікна. І нарешті на третьому, здається, побачив сліди від гака. Хтось чіплявся за стіну зсередини.

- Регсе! - Гукнув Флойд. - Регсе! Подивись-но!

Коли голова варти підійшов до підвіконня, спеціаліст з повернення погладив подряпини на камінні.

- То що?

Флойд підвів на мить брови, хитнув головою і сказав:

- Любий друже, це схоже на сліди від гака. Такі використовують для підйому скелями. Я стикався в горах. Схожі подряпини.

- Гадаєш? - Регс сумнівався. - Припустимо. Але це шостий поверх! Як? Як докинути й зачепитися?

- Цікаве питання, але не маю на нього відповіді. Маю досить свіжі подряпини. І от більше нічого. Дивно...

- Годі! - Не стримувався Магістр Тіцері. - Пане Флойде, нащо ви прибули до Міста Майстрів?

- Майстер Таєрі, як я казав, звернувся до мене за допомогою...

- Маячня! Таєрі постійно щось губить! Чому ви тут?

- Ви можете спитати пана Таєрі, він мене найняв, Магістре. Повірте, я не маю жодних нечесних намірів.

- Я обов'язково спитаю старого йолопа. Регсе, - повернувся до вартового правитель, - знайди мені Таєрі, нехай зайде до Канцелярії. А до вас, - Магістр знов повернувся до Флойда, - в мене теж є питання. Я хочу вас затримати.

- Поважаю ваші рішення, але не можу їм підкоритися. Цілком розумію втрату цінного приладу, але в мене є контракт.

- Або ти допоможеш знайти вимикачі, або...

- Магістре, схиляю голову перед вашою владою. Але, запевняю вас, сила моїх контрактів незламна. Тому я буду вимушений схилити вашу голову до підлоги, якщо ви будете заважати. Я не можу взяти новий контракт, доки не завершу справу. Якщо ви можете мені допомогти в пошуках подовжувача ока для Майстра Таєрі, я зможу швидше взяти новий контракт. Інакше я буду змушений просто піти. Маєте якусь цінну інформацію?

Тіцері повернув голову на голову своєї варти. Регс зіщулювся усім тілом і ледь-ледь хитнув головою з боку в бік. Кожна десята руда волосина посивіла прямо на очах. Для лицаря немає нічого страшнішого, аніж програти бій, що не відбувся. Хоча, померти, все ж, страшніше. Про це ж подумав і Магістр Тіцері. Як без нього будуть люди і сонце, якщо зараз якийсь найманець вб'є їхнього правителя? Тіцері вже чітко розумів - вб'є.

- Пане Магістре, з усією повагою. Я розумію ваш статус, тому я не буду проти, якщо ваша охорона буде здалеку супроводжувати мої дії. Ніхто з них не постраждає.

"Нахаба! Та що ти собі дозволяєш", - неслося в голові правителя. "А те собі і дозволяє. Він виграв, ми програли".

- Буду радий стати вам у нагоді, - Магістр схилив голову, але зовсім-зовсім трохи. - Хоча, й не можу бути надто корисним. Я знаю, що останні років десять є один учень, з яким Таєрі проводить багато часу. Мій друг вважає цього парубка надзвичайним. Навіть називав його величнішим за себе. Хлопець справді тямущий. Він навіть допомагав нам якомсь.

"Зачіпка! Хоча, й не зрозуміло, до чого саме. Але то вже щось. Принаймні, точно треба звідси кудись дітися вже", - подумав Флойд.

- Як саме допомагав?

- Одного разу я посилав за ним Регса, щоб той поміняв Вимикачі та полагодив зламаний. Розумієте, одного ранку я був... трохи з залишками веселощів в голові. Десь необережно надламав важіль Вимикача. То й... не знаю, як саме це допоможе. Але я більше не знаю, когось, з ким Таєрі спілкувався. І хто міг би знати більше.

“Отже, лагодив Вимикачі. Дуже цікаво”, - мозок Флойда, нарешті, став радіти інформації.

- Звати того учня Чінці. Мешкає в старій майстерні Таєрі на мосту. Регс підкаже, де його знайти.

Флойд схилив голову на знак подяки.

- Відійшли за ним кількох хлопців, - звернувся Тіцері до Регса, щойно стихли кроки Флойда десь внизу. - Я хочу знати все. Занадто багато співпадінь та зникнень для одного дня. Не могла місцева людина залізти на таку висоту. Надто вже непростий наш чужоземець.

Регс, не підіймаючи голови, щось пробуркотів та збіг сходами інструтувати підлеглих. Поганий, дуже поганий день.

Єдиною радістю цієї справи для Флойда були ті чарівні мости з будинками в них. Маленька дитина всередині нього раділа можливості побувати в такому. Засмучувало лише одне: залишилося вісім годин.

Чоботи Флойда шліфували бруківку, поки мозок розкладав пасьянс думок. Дехто Чінці навчається у Таєрі та тямить у цих дивинних приладах. Настільки, що Магістр довіряє йому цю роботу. Але точно відомо, що цей Чінці був у вежі та знає, як що працює. Чи може він бути причетний до зникнення Вимикачів? Може.

“Про що це я думаю? Вимикачі - то не моя справа. Зовсім вже мізки розслабилися. Начхати на ті Вимикачі. Чінці знайомий з Таєрі. Можливо, навіть розумніший та талановитіший за нього. Можливо, учень незадоволений своєю роллю? Таєрі не дає чогось важливого? Якби мова була про Вимикачі, можна було б припустити, що Чінці побачив можливість зайняти місце Магістра. Тоді це було б одне. Але ми шукаємо подовжувач ока. Припустимо, Чінці хоче присвоїти собі й подовжувач, і подальшу знахідку каміння, що впаде... з неба? Байдуже. Так, це вже на щось схоже. Геніальний учень не зміг перевершити вчителя і хоче слави. Дуже вдалий момент, дуже вагоме відкриття. Але до чого тут зникнення Вимикачів? А зникнення Вимикачів мене не обходить. Принаймні, поки що. Хоча, все одно, якось дивно. Зникнення запасного Вимикача (як багато людей взагалі знає про його

існування не в теорії?), мій приїзд, пошуки подовжувача. Все одне до одного. Але разом з тим взагалі жодного зв'язку”.

Під таким сонцем думати годиться лише над тим, який лимонад обрати - цитрусовий чи ягідний.

“Не йдуть з голови ті Вимикачі”, - продовжували крутитися частки механізму в голові Флойда. - “Що буде, якщо, раптом, ці Вимикачі не знайдуться? Нарешті. Нарешті, я задав собі правильне питання довкола цих бісових Вимикачів. Сонце назавжди залишиться над містом? Чи не залишиться? Треба почати з цих питань у розмові з Чінці. Тоді буде легше питатися щодо подовжувача. Якщо він вкрав винахід Таєрі, то може до цього моменту розслабитися. А якщо він причетний до зникнення Вимикачів? То це не моя справа. Знайти подовжувач ока, обрати нагороду і можна відпочити”.

Вже після третього стуку дверцята відчинилися. На порозі стояв вже не юнак, але зовсім не старий. Як то кажуть, чоловік у самому розквіті сил. Вищий на голову за Таєрі та геть не схожий на пришепелкуватого. Весь в білому - шовкова сорочка, легкі штани, довге чорняве волосся і чарівна посмішка. У Місті Промисловців, де часто бував Флойд, такі грали у виставах, співали на великих сценах та крали серця жінок найзаможніших багатіїв. Вже точно вони своїми посмішками не зваблювали інструменти в майстерні.

- Вітаю, - привітним голосом мовив Чінці, все більше затаючи Флойда у думки, що учню Таєрі варто б відвідати Місто Промисловців.

- Мої вітання, пане Чінці, - с такою ж щирою посмішкою відповів спеціаліст з повернення. - Дозвольте відрекомендуватися. Мене звати Флойд, я спеціалізуюся на поверненнях.

- Як цікаво, - без тіні подиву, але з цікавістю, відповів учень Таєрі. - Проходьте, пане Флойте. Бажаєте веселкового пирога?

- Бажаю.

Вже важко було уявити собі, як тепер без того веселкового пирога жити. Різнокольорові шматки. Завжди неочікувані смаки та надзвичайно виразні ноти кожної

крихточки найніжнішого в світі бісквіту. Навіть їжа в Місті Майстрів - то мистецтво.

Флойд пройшов до столу, що стояв в центрі темно-коричневої кімнати та сів на стілець навпроти каміну. Хоча, звичайно, він був вимкнений - на вулиці занадто тепло.

- Трав'яний відвар з бузиною?

- Звучить як найкраще, з чим можна їсти веселковий пиріг!

Чінці дружньо посміхнувся, підтверджуючи тезу Флойда, та налив у глиняний кухлик відвар. Поряд поставив тарілку з великим шматком веселкового пирога.

- Як ви його печете? То найсмачніша річ у світі! Вже повірте мені, я знаю місця на Клаптику. Знаю людей і їхню їжу,

- Флойд вперше за сьогодні захоплювався не з дипломатичними мотивами.

- Це наша гордість. Таємний рецепт Мадам Рі, який вона забрала з собою до могили.

- Якщо вона забрала секрет до могили, хто ж готує пироги?

- Вона сама їх і пече, - потиснув плечима Чінці та налив відвару й собі. - Якщо вона померла, це не означає, що більше не вміє пекти.

- Пробачте моє невігластво, пане Чінці, але в моєму представленні саме це і означає. Мертва Мадам Рі пече вам пироги?

- Так, в неї на цвинтарі є крамничка, - Чінці подмухав на відвар. - Так і називається "Веселкові Пироги Мадам Рі". Розумієте, вона не може відійти від своєї могили, тому прям над нею й розгорнула пекарню. Це трохи осторонь від крамниці вживаних трун.

Флойд уважно подивився на відвар. Бував він якимось на одній землі, де люди пили дещо незвичні відвари, а потім бачили те, чого не було. Але той відвар якимось інакше виглядав.

- Як це можливо?

- Розумієте, - почав Чінці, - ніхто до кінця не знає. Вона десь зависає між вимірами. Уявіть, ваше тіло зазвичай має три точки координат у просторі. Коли вони інвертуються, а до них додається четверта вісь, ви можете знаходитися в іншому світі. Наче вас вигорнули. І ви тепер у вигорнутому світі. А з

Мадам Рі трапилася неприємність: щось після її смерті з цим процесом пішло не так. Три точки залишилися, четверта додалася, але її не вигорнуло. І ось ніби обидва світи її виштовхують, жоден не приймає. Вона може зазирати в той чи інший, але нормально функціонувати не може. Певно, щось пішло не так, коли несли її труну. Коли вже почали присипати землею, Мадам Рі пробила кришку і постала понад могилою. Отак хотіли поховати одну бабусю, а поховали чотирьох молодиків, чиї серця не витримали. Мадам Рі стало нудно, її пекарню перенесли на цвинтар. А її чоловік недалечко відкрив крамницю вживаних трун.

Чінці відсюрбнув трохи охоловшого відвару. Флойд намагався зрозуміти, хто з них двох несповна розуму. Зрештою, зібрав думки до купи і почав розмову щодо справи:

- Я дуже вдячний вам і за цей чарівний пиріг, і за цікаву історію, яку я ще довго не забуду. А смачніше за ваш відвар я не пив ще нічого. Справді, найкраще поєднання. Втім, я не за ласощами зайшов, на жаль. Присягаюсь Шестипалим Богом, або будь-яким іншим, в якого ви вірите, я був би щасливий просто розмовляти з вами і слухати ваші історії.

Чоловік склав руки перед собою і розтягнув найширшу зі своїх посмішок. Флойд продовжував:

- Але я дійсно у справі. Чи відомо вам, що хтось вкрав Вимикачі?

Чінці кивнув.

- Звідки вам це відомо? - Флойд посерйознішав, але намагався не здаватися погрозливым. - Магістр Тіцері тримає це в таємниці.

- Облиште, - Чінці дуже просто відмахнувся і засміявся. - Які таємниці? Вже все Місто Майстрів обговорює сивого Рєса та збожеволівшого Тіцері. З самого ранку варта ризикає усюди. Варта ловить усіх підозрілих. Коти ловлять усіх мишей.

- Коти? Мишей? Як це пов'язано з Вимикачами?

- Ніяк. Робота в котів така, більше нічого не вміють. Просто навіть вони якось активніше сьогодні ловлять мишей. Мабуть, надивилися на вартових.

- То що вам відомо про Вимикачі?

- Нічого, - Чінці ковтнув ще трохи відвару. - Я взагалі люблю подовше поспати. А сьогодні такий галас, що лише про

ті Вимикачі й чутно. Ще й останню годину того галасу стало вдвічі більше. Десь рік тому Магістр Тіцері запросив мене до себе і попросив замінити Вимикач і полагодити зламаний. Він... трохи більше відпочив, ніж треба. Втім, в нього така робота. Нервова. То я зробив свою справу та повернувся до роботи. В майстерні завжди багато роботи.

Чінці кивнув у бік зачинених дверцят праворуч від ліжка.

- Я захоплююся вашим спокоєм! А що робити, якщо Вимикачі не знайдуть?

- Нічого не робити. Покличуть кількох майстрів, зберуть Раду Мажорів, ті відкриють майстрам таємниці сонця, майстри розроблять новий Вимикач. Можливо, навіть кращий за попередній.

- То таке вже траплялось?

- Ні, пане. Але як інакше? Одного разу старі майстри збудували це, щоб легше керувати сонцем. То ж не мусить бути великою проблемою. Кілька днів попрацюють без ночей. А потім все стане, як було.

- А вас теж покличуть до групи майстрів?

- Скоріш за все. Я не найгірший майстер.

- Так, я чув багато компліментів на вашу адресу. Пана Таєрі також покличуть?

- Гадаю, що так. Він один з найвеличніших розумів на Клаптику! Присягаюся!

Бачив якимось Флойд, як у Місті Промисловців один відомий актор звабив жінку. Не аби-яку жінку - дружину одного з найвпливовіших магнатів. Вона пішла до того актора, забравши половину статків. А після якимось дивно померла. Актор теж присягався, що не знав кращої жінки в своєму житті.

- Ви й зараз працюєте з паном Таєрі? - поцікавився Флойд.

- Ні, на жаль, ні. Пан Таєрі надто зайнятий спогляданням неба, йому не до моїх пустощів. Я зараз працюю над різними дрібничками для побуту.

- Дуже цікаво! Чи не буде ваша ласка показати щось?

- Цікавитесь наукою? Прошу до майстерні.

Два оберти ключем, рух ручки донизу - і ось вона! Майстерня пана Чінці на долоні. Ще більше незрозумілих

приладів, суміш запахів, фарб та якась... сирість? Хоча, річка під будинком тече. Можливо, чомусь цей запах тут осідає сильніше. Стіни не оброблені, наприклад. Від цих майстрів можна чекати чого завгодно.

Чінці з неймовірним запалом показував і розказував про все, що лише траплялося на очі. Половина якихось винаходів не працювали або не були закінчені. Серед тих, що працювали, істотна частина працювала не так, як про це розповідав Чінці. В такі моменти він трусив пристрій, лаявся, потім винувано посміхався і йшов до іншого приладу. Учень Таєрі розповідав про спроби створити самопралку (щось незрозуміле, що вміє прати одяг самотійно), якусь рухоому дошку, шафу для переміщень, зілля швидкості... все це неможливо було запам'ятати. В першу чергу, через те, що воно не працювало. Більшою мірою.

Але Флойд зайшов не на винаходи дивитися. Він оглядав майстерню. Намагався тримати в голові настільки багато деталей, скільки лише зможе. Усюди якісь записи. На столі, прибиті до стін, на підлозі. Все це не перечитати. Навіть декількох. Добре, є якісь записи. Існують. Безліч інструментів: кувалда, молотки, щипці, щось наче для припікання. Склянки різної форми: довгі, широкі, вигнуті. Червоні рідини, зелені, навіть якась чорна! Якийсь вогник у прозорій коробці палає - без свічок чи чогось такого. Цікаво, дуже цікаво, Пігулки всілякі - переважно білі, але якась тарілочка з блакитними. Дуже гарні, малесенькі такі. Так, дивні рослини. Якісь довгі. Щось середнє між квітами та деревами. До них підходять трубки, ними стікає прозора рідина. Як це все тримати в голові? А ось, від чого тхне сирістю - в кутку якийсь одяг темного-зеленого кольору, наче не такий пишний, як тут прийнято. Сушиться, капає на підлогу. Не намочив би тут усі записи.

Що за невдача! Знов порожньо. Знов нічого.

- Скажіть, пане Чінці, - Флойд намагався хоч щось вхопити. Бодай натяк на те, куди податися. - Ви не знаєте, наскільки пан Таєрі близький до доказів у своїй роботі?

Флойд не знав, чи розповів комусь ще його клієнт про те, що звернувся по допомогу. Тому відверто не зізнавався в предметі пошуку. Наче Чінці гадає, що шукають Вимикачі - це добре.

- Мені пощастило з ним вранці зустрітися, щойно я прибув. Він дуже гостинна людина, теж пригостив мене чудовим веселковим пирогом, - Флойд намагався уникати інформації про справжнього замовника. За його логікою, якщо Чінці непричетний до чого-небудь, він не буде допитуватися у відповідь. Якщо причетний хоч до чогось, намагатиметься дізнатися про хід розслідувань. - То Майстер Таєрі встиг мені трохи розказати про свою роботу.

- Ми не так багато спілкуємося нині. Як його висміяли за "Трактат про Самостійність Сонця", вчитель Таєрі занурився в роботу сильніше і став ще менше приділяти уваги всьому іншому. Чи близький він до чогось, я не знаю. Пробачте.

Настільки впевнені відповіді бентежили Флойда. До того ж, щось було не так. Наче спеціально Чінці не питав нічого. Хіба може бути взагалі нецікаво? Надмірна байдужість підозріліша за надмірну цікавість. Бодай тому, що цікавість - то природна риса людини.

- А ви не маєте, часом, примірника того трактату? Я так і не встиг з ним ознайомитися, - поцікавився Флойд, хоча й про трактат чув уперше. Чи то не вперше? Чи то Таєрі щось вранці цитував звідти навіть?

Флойду кортіло когось вбити. Те, що починалося як розважальна пригода без якоїсь небезпеки у дуже приємній місцині, вже дратувало. Зазвичай, Флойдові або відповідали, або давали зрозуміти, що відповідей не будуть давати. Тоді спеціаліст з повернення стискав кулаки і повертав пам'ять співбесідникам. Але цей випадок якийсь особливий.

- На жаль, не маю, - хитав головою Чінці. - Вчитель не подарував мені примірника. Та й, чесно кажучи, я не надто цікавився. Майстра Таєрі я дуже поважаю і люблю. Але думка, що сонце підіймається та опускається не діями Магістра - божевілля. Можливо, майстер вже старішає. Тож я й сам не читав його праці.

Надмірна байдужість небезпечніша за надмірну цікавість. Але відповісти на це Флойдові було нічим. Жодної причини, щоб притиснути до стінки та бити по макітрі аж допоки туди не прийдуть відповіді. Та ще й ті вартові. Флойд чемно відкланявся.

Місто Майстрів починало відверто дратувати. Залишилося сім годин. Куди далі?

Двоє вартових у шикарній бордовій формі нудьгували під мостом. Вісім років вони вдвох охороняли вежі, Канцелярію, супроводжували Магістра, ловили дрібних крадіїв. Сьогодні саме їм випало слідкувати за таємничим чужоземцем, якого вочевидь остерігався й сам голова варти Регс. Регс міг би вкласти будь-якого стражника однією лівою, якби вона в нього була. Чому він був такий люб'язний до чужинця, вони не розуміли. Як і не могли спитати, чому їхній шеф того боїться. Бо самі боялися.

Так і стояли, підпираючи стіну будинку і не відкриваючи ртів. Тому що вісім років бачити одне одного щодня - це розуміти все без слів.

Вартових не стосувалося, що шукає той дивак, проблеми Регса, втрата Вимикача Магістром Тіцері. Хай там як тихо намагався говорити правитель, але Містом Майстрів вже йшла розмова про те, що Вимикач вкрали, спалили, зламали, продали, пропили. Хтось з вартових сказав іншому, той матері, вона сестрі, сестра хлопцеві. Дивно, але панікував ледь один з двадцяти. Більшість вважала, що ця проблема їх не стосується. Магістр втратив - нехай знаходить. Зрештою, то його обов'язок. Не вимкне сонце ввечері - от тоді і поміркуємо, що будемо робити. Якщо ми будемо розмірковувати що потрібно робити, то хто за нас буде винаходити, готувати їжу, грати на вулицях, продавати апельсини, підбирати сміття. Ми зі своєю роботою вправляємося.

Двоє вартових зі своєю роботою теж поралися. Була задача - стежити, вони й стежили. Вийшов з вежі, йшов, дійшов, зайшов. Чекаємо, куди піде далі.

Завжди краще кудись йти, аніж сидіти та розмірковувати. Прийти не туди не так страшно, аніж прийти нікуди. А якщо ти прийшов хоча б кудись, то вже не прийшов у нікуди. Що не може не тішити.

Виходячи з цього, Флойд вирішив рухатися. До того ж, йому було незручно, що вартові можуть подумати, буцімто він

не знає, що робити. Він не знав, що робити, але точно не збирався бути посміховиськом в очах місцевої варти.

Але найстрашніше полягало в іншому. Все настільки не вкладалося, що вже здавалось божевіллям. Треба спробувати розкласти по полицях. Відокремити зерно від проса.

“Кому міг бути потрібним подовжувач ока? Магістру Тіцері? Навряд. Навіть якщо це якось руйнує якісь уявлення про світ, то що з того втрачає Магістр? Геть нічого. Чінці? Це вже ближче. Але Чінці каже, що Таєрі трохи з'їхав з глузду. Може прикидатися? Може. Веде себе підозріло. Занадто байдужий до проблеми вчителя. Але чому Таєрі натякнув, що підозрює Тіцері? Впевнений у вірності Чінці? Хоч бери й кожного починай бити. Але не можна. Почати когось з них бити - просто влізти у велику бійку, тоді часу точно не вистачить. Тут зовсім все темно. Але в Чінці може бути мотив: присвоїти собі відкриття та винахід. Більшість його власних нічого не варті. Хоча, що я на тому розумію?”

Вартові продовжували йти за Флойдом трохи осторонь, хоч вже й не намагалися ховатись, але не ризикували підходити близько. Флойд намагався скласти картину зі шматків, які абсолютно точно не були частиною одного цілого:

“Так, може, з Вимикачами світліша справа? Перший зник до мого прибуття. В цьому впевнений я, в цьому не можуть бути впевнені охоронці. Хоча, мій корабель прибув приблизно тоді, як їх підняли за тривогою і відправили на вулиці шукати. Але замало часу. Другий зник, коли я і Регс були в Канцелярії з Магістром. Потім я знайшов сліди від гака. Втім, вежа дійсно не така велика, щоб охоронці нічого не бачили. Хороша новина в тому, що мене не можуть підозрювати в крадіжці безпосередньо. Погана новина в тому, що все відбулося саме в той день, коли я прибув. І з вежі зник Вимикач саме тоді, коли я був із Магістром і головою варти. Я би й сам підозрював, що я причетний. Причетний. Але не сам. З якимось невидимим крадієм хіба що! Стоп!”

В голові у Флойда запаморочилося. Не міг бути крадій невидимим! Чи міг? Хто його зна, що вміють ті майстри.

“Невидимий крадій - версія малоймовірна та слабка. Але поки єдина, де хоч щось складається. Приймемо в якості робочої. Є якийсь невидимий крадій, якому потрібні ці

Вимикачі. Для чого? І чи міг він вкрати й подовжувач ока? Кому це потрібно? Таєрі сам казав, що це якимось пов'язано. Вибивати з нього? Теж нема сенсу. Врешті решті, мені потрібна моя винагорода, а не Вимикачі. Винагороду я отримаю, коли поверну подовжувач. Отже, будемо вважати, що в нашому рівнянні немає випадковостей. Тоді: не випадково зник подовжувач ока, абсолютно не випадково прибув я, ще більш не випадково вкрали запасний Вимикач, а потім максимально не випадково крадуть власне головний Вимикач. Той, хто це зробив, знає про всі ці події абсолютно точно і не випадково. Таєрі? Він знав і про мене, і про зниклий подовжувач, і про зниклий запасний Вимикач. Але Таєрі мене сам покликав, уклав угоду, за якою буде винен занадто багато. Я все ще можу обшукати його домівку. Якщо сам заховав подовжувач... нісенітниця якась! Та й коли б він вкрав Вимикач? Зранку чекав на мене, спілкувався з майстром Ранді. Можемо відкинути Тіцері - йому нічого з цього не потрібно, він точно не крав ані подовжувач, ані Вимикачі. Таєрі не встиг би вкрати Вимикачі: спочатку був з Ранді, потім зі мною, і не міг би мене обігнати. Залишається Чінці”.

Флойд звернув з дороги, що вела до будинку Таєрі, з яким він хотів ще поспілкуватися. Йому здалося слухним перевірити порт:

“Принаймні, там все почалося. Викрадач...” - Флойд знов наче спіймав удар по голові. “Викрадачі. Викрадачі! Однієї людини замало. Викрадачі повинні були дізнатися, що Флойд прибув. Оскільки ми відкидаємо випадковості, викрадачі знають про Флойда. Хтось вранці ще до сходу сонця чекав у порту. Чінці сушив якийсь одяг, в його майстерні пахло рибою. До того ж, Тіцері розповідав щось про схованку в порту. То все дитяче, звісно, але перевірити варто”.

Порти можна було любити лише за те, що вони всюди однакові. Нічого незвичайного: кораблі, причали, люди носять різні ящики з кораблів. І, звісно ж, якийсь клерк, що штиняє між причалами та кораблями.

Корабель з Міста Промисловців прибув до сходу сонця на другий причал. Флойд закрив очі й намагався максимально точно згадати, що бачив, як тільки ноги торкнулися причалу.

Той самий клерк у зеленому картузі бігав туди-сюди і драв горлянку. І той самий корабель на третьому причалі. Точніше, велика баржа з рибою. Клерк, якого спіймав за рукав Флойд, підтвердив, що баржа прибула вночі, але нікого не бачив. Хоча, й людей в порту багато.

А от в двадцяти кроках на захід не було нічого. Втім, на то вона й схованка. Шкода, що бігти за Тіцері буде лише втратою часу. Не вперше шукати схованку. Є якась будівля, але вона точно далі. І тут чомусь людей значно менше. Якщо Тіцері сказав про двадцять кроків, то мають бути саме двадцять. Відкидаємо будівлю - вона ще в десяти. Що залишається?

Флойд опустився та притиснувся до дерев'яних дошок на підлозі. Став стукати по них. Правіше, лівіше, вище. Трохи в бік. О! Здається, полога. Флойд натиснув - дошка вигнулася. Він підхопив і посунув її. Зазирнув... й одразу закрити дошку назад і піднявся.

Вартові не бачили. Чудово. Їм було вочевидь нудно. Один з них дивився на годинник - схоже, повинні змінюватися. Аби ж тільки не бачили! Аби ж тільки не побачили схованку.

Дуже обережно Флойд став рухатися в зворотному напрямку. Здається, час поговорити з Таєрі та запитати, звідки в його схованці гак та арбалет. Чи ні? Тобто, точно час поговорити з майстром знов, а от питати про схованку не варто.

“Якщо Таєрі є одним з тих, хто викрав Вимикачі, це зрушує мене з мертвої точки”, - розмірковував Флойд, обережно перевіряючи, чи пішли за ним вартіві, і чи не перевіряють вони схованку. - “Шукати Вимикачі мене не наймали. Якщо Таєрі причетний, то його справа. Як мене це наближує до подовжувача ока? Власне, ніяк. Лише, якщо Чінці хоче підставити Таєрі та присвоїти винахід водночас. Має сенс. Чінці знає про обидва Вимикачі, вмє впоратися з ними, знає про винаходи Таєрі. Підставити Таєрі, підкинувши арбалета й гак. Звідки знає про схованку? Міг бовкнути Тіцері, як, наприклад, бовкнув мені просто так, власне. Таєрі - злодій, а злодію вже не дуже охоче повірять, що в нього вкрали винахід. Має сенс. Але я точно знаю, що злодіїв кілька. Чінці,

вочевидь, один з них. Хоч би знайти той подовжувач ока, а з Вимикачами нехай самі розбираються!”

Таєрі вдома не було. Дивно. Хоч би попередив, що має плани. А, може, старого вбили? Щоб Тіцері не послухав старого друга? Надійніше вбити та потім вже розказати свою версію. Трохи підозріло, але...

- Гей! - Почулося за спіною Флойда. - Ти чого тут вештаєшся?

Флойд озирнувся.

- Пане Флойд! - Радісно скинув руки майстер Ранді. - Радий вас бачити. Ви вже знайшли ту бісову принаду старого опудала?

“А чому я відкинув Ранді взагалі з радарів?” - Пронеслося в голові у Флойда.

- На жаль, ще ні, - хитав головою Флойд.

- Я вам кажу: старий сам загубив і забув де!

- Так-так, - Флойд кивнув. - Я чув таку версію. І від пана Тіцері. І від пана Чінці.

- Чінці?

- Так, а що вас бентежить?

- Розумієте, я знайомий з Чінці. Він щодня забігає до Таєрі. Завжди вітається, гарний молодик! Безліч разів сиділи втрьох. Та й вдвох спілкувалися. Так от, пане Флойд, жодного разу Чінці слова поганого про пришелепкуватого не скаже. Навіть жартівливо, як я, йолопом не назве. Якось він поважає і вірить в старого. Каже, що то найвеличніший розум на Клаптику.

Чи правду каже про Чінці Ранді? Чи справді вже вбили Таєрі та готуються захищати себе? Ранді не можна відкидати. Флойд готовий був повірити в таку змову. Але віри замало, потрібні докази. Бодай чогось.

- Пане Ранді, не підкажете, де подівся майстер Таєрі?

- Підкажу, - кивнув Ранді. - Звичайно, підкажу. Він, бачте, багато років в цей час обідає в ресторані біля старої майстерні своєї. До речі, там і Чінці живе! То ви наздоженете легко, хвилин з десять пішов.

- Дякую, певно, так і зроблю.

- Вибачте, мені треба бігти. Обіцяв йому штані до вечера дошити, гудзика підходящого нема. До крамниці треба.

Ранді потиснув руку Флойду та збіг сходами, наче хлопчик.

Діставши дві голки з маленького наборчику, що носив на поясі, Флойд прокрутив нескладний замок. Навіть добре, що нема Таєрі. Можна хоч перевірити, яку з версій треба крутити.

Незаправлене ліжко, безліч якихось книжок та трактатів - все розкидане. Залишки сиру на столі, крихти веселкового пирога. З півсотні пергаментних пакунків "Веселкові Пироги Мадам Рі". А це... пігулки! Блакитні пігулки у маленькому стакані. Але, здається, такі самі є в Чінці. Дізнатись, від чого вони. Саме по собі це мало що означає, але це ще одна зачіпка, що об'єднує... Флойд не розумів, що саме. Але щось точно об'єднує.

Щось почало складатися. Та все одно було відчуття, що трикутник силою вбили в круглий отвір.

- Несподівано вас тут бачити, - за спиною почувся голос Магістра Тіцері.

Флойд озирнувся, привітно усміхнувся. Магістр віддзеркалив. Обидва зробили кілька кроків до столу й сіли за нього.

- Я хотів навідатися до свого друга Таєрі. Якого чомусь не зміг знайти мій друг Регс.

Флойд мовчав. Зосереджене і зовсім не гнівне обличчя Магістра підказало, що той збирається неспішно говорити.

- А от ви з-під прицілу вартових навіть не намагаєтеся зникнути, - мовив Тіцері. - Що дивно. Дивно за моєю логікою, в якій ви причетні до зникнення Вимикачів. Та мушу визнати, ви в цій історії єдиний, хто не поводить дивно. Таєрі, якого не виженеш з майстерні, десь цілий день вештається. Регс ходить, наче кишеньковий пес, а я звик до сторожового, розмієте?

Флойд кивнув. Звичайно він розумів. Точніше кажучи, не розумів нічого. Саме це його об'єднувало з Тіцері.

- В мене залишилося трохи більше трьох годин, щоб повернути Вимикачі на місце.

- Магістре, - наважився перебити правителя Флойд, в якого також залишалось близько трьох годин. Це була ще

одна нитка шову між ними. - Що буде, якщо Вимикачів не буде до часу заходу сонця?

- Правду кажучи, - Тіцері виглядав настільки розгубленим і роздавленим, що навіть бордова мантия не виглядала на ньому солідніше за ранковий халат. - Не маю жодного уявлення. Я над цим розмірковую цілий день. Ви знаєте, я ніколи так довго не дивився на сонце. Власне кажучи, я взагалі на нього не дивився. Щоб вимикати його та вмикати, на саме сонце дивитися не потрібно. Я все намагаюся збагнути, що буде через три години. Ще вранці я вважав, що на нас чекає катастрофа. Вічний день, допоки не винайдемо спосіб вимикати сонце знову. Я весь день міркував про те, що втратив те, що було сотні років з нами. Коли мене обрали Магістром, мене навчили виконувати цю роботу. Вона завжди була найпростішою з усіх моїх задач, але найзначущою. Люди не відчують значення моїх законів, домовленостей з іншими правителями. Але, якщо їм в очі постійно сліпитиме сонце, вони помітять.

- То що буде? Що буде?

- Не знаю. Я тільки сьогодні став сумніватися, чи я справді керую сонцем, - Тіцері опустив голову і дуже сумно звів руки. - Можливо, мій друг Таєрі правий? Воно самостійне? Власне, я й прийшов до нього це обговорити.

- Тобто, Місто Майстрів просто живе зі знанням, але точно нічого не знає?

- Хіба десь живуть інакше?

- Власне... власне, ні. Не живуть. Але ви, так чи інакше, дуже цікава республіка. І як це мене до вас ніколи раніше не заносило?4

- То ви вперше в Місті Майстрів? - Тіцері навіть підняв голову і з непідробною цікавістю подивився на Флойда. - Дозвольте запитати, а де ви познайомилися з Таєрі? Я так розумію, ви були знайомі?

- Так, - Флойд кивнув. - Десять років тому ми познайомилися в Місті Промисловців. Пан Таєрі був у справах. Здається, вивчав попит для одного свого товариша на морепродукти. Навіть, щось з собою привіз. Розумієте, і заходив до бару, що

належить моєму другові. В мене багато друзів у Місті Промисловців. Мені там, пробачте, все можна.

- Пане Флойде, - Тіцері виглядав дуже здивованим. Буквально вхопив очима Флойда, - ви, певно пропустили дещо важливе. Дозвольте, я Вам поясню. Розумієте, ми тут, як би так сказати, мости будуємо. Ви, певно помітили. Більшою мірою, через те, що ми річками омиваємося. І, як би вам сказати, - Тіцері вхопив нитку, але не розумів від чого. Він от-от збирався віддати її Флойду, бо той, здається, знав, де їй місце у цьому візерунку. Але Тіцері смакував саму мить. - Так от з Міста Майстрів майже неможливо кудись потрапити сушею. А в мого друга Таєрі...

- Жахлива морська хвороба, - нарешті перестав вбивати трикутник в круглу дірку Флойд.

- Саме так. З дитинства навіть у човниках не може. Щось мені підказує, що він би не зміг перетерпіти таку подорож. Хоча...

- Хоча?

- Хоча, я знаю, що Чінці, той учень, намагався винайти пігулки від тієї хвороби.

- Здається, винайшов, - Флойд подивився на тарілку з пігулками. - В мене є одна ідея. І одна здогадка. Магістре Тіцері, мені треба ще навідати одну людину. А потім я пропоную ось що...

Флойд майже біг на цвинтар. За ним гриміла кірасами варта. Їм було тяжче. Навіть не через вагу броні, а через те, що вони, на відміну від Флойда, не були у кроці від розплутування мотузки, що стягувалася довкола шиї. Флойд мріяв про крила, як ніколи, саме зараз. Все ж, цікава місцина! Ніде ще не було так незвичайно.

Хоча й інші справи з повернення були сповнені бійками, гонитвами та небезпекою за кожним кроком, саме цього разу адреналін в крові сягав найвищого рівня. Вперше в житті Флойд був настільки далеко від завершення своєї справи. Однозначно найдовший день в його житті.

І вперше Флойда розривали два почуття одразу. Перше - давно йому відоме - бажання забрати винагороду. Друге - зовсім нове - бажання продовжити пригоду. Подовжувач ока

ще навіть близько не був у його руках, але Флойд відчував: залишався останній крок. Лише дотягнутися рукою. Звичайно, якщо його здогадки були вірними.

Пробігши крізь магазин вживаних трун, Флойд дістався чудернацької крамнички-пекарні. Дійсно, як і казав Чінці, справа - могили, зліва - могили. "Тут знайшла відпочинок викладачка Академії...", "Найславетніший художник зупинився в цьому місці...", "Батько й відданий чоловік...", "Веселкові Пирог Мадам Рі". Маленька крамничка з дерева, пофарбованого у фіолетовий, з візерунками в кольорах веселки на вікнах. Здається, чоловік Мадам Рі збудував їй все це зі старих трун. Але виглядало справді чарівно.

Дверцята відкрилися, дзвіночок над ними сповістив про гостя.

- Вітаю вас! - Десь із напів-п'ятьми почувся голос. Світло не так добре проходило всередину. Здається, щоб трохи приховати неідеальність зовнішності господарки.

- Щиро вітаю, - Флойд вже машинально трохи вклонився.
- Мадам Рі, гадаю?

- Так, це я, - засяяла з-за прилавку жіночка. Принаймні, наскільки могла засяяти мертва жінка, стоячи на своїй власній могилі фактично.

Зомбі-пекарка мала пурпуровий відтінок шкіри та очі, в яких окрім білизни не було нічого. Охайне коротке волосся все ж було зібране та підколоте маленькою фіалкою з золота.

- Бажаєте пирога? - Мадам Рі посміхнулася дуже щиро та дружньо. Зуби в неї майже всі були на місці, але запах гнилля Флойд таки почув.

- Саме так! Бажаю придбати два ваші чудових пирога! Загорніть, будь ласка, мені! В мене намічається чудовий вечір з компанією друзів, - наче маленький хлопчик всередині Флойда забрав в нього керування мозком.

Важко було сказати, хто з них із посмішкою на обличчі виглядав дивнішим: весь в чорному спеціаліст з повернення, чия робота лише цього разу була такою чистою, чи зомбі-пекарка, що торгувала на власній труні. Втім, ситуацію виправляло те, що все відбувалося на цвинтарі.

- Звичайно! Буквально кілька хвилин, юначе, - Мадам Рі почала обирати найкрасивіші пироги, що були в неї. - Бажаєте, я спеку найсвіжіші? Але доведеться почекати кілька годин.

- На жаль, в мене дуже мало часу. Мене влаштують вже спечені. До речі, у вас тут надзвичайно гарно! Мій друг майстер Таєрі не збрехав, коли нахвалював вашу крамничку,

- О, ти ви знаєте Таєрі? - Мадам Рі посміхнулася якось особливо тепло.

- Мій найбільший друг у Місті Майстрів! - Флойд звучав максимально щиро.

За вікном крамнички Мадам Рі стояли двоє вартових та намагалися вгледіти крізь вікно, про що йде мова. Або вирішували, чи варто прикупити пироги й для себе.

- Таєрі вже з'їв ті величезні два пироги, що купував вчора? - Запаковуючи ласощі, спитала Мадам Рі.

Від такої точності здогадки у Флойда навіть запаморочилося в голові. Коли щось дуже довго не сходиться, а потім починає розплутуватися саме собою, важко повірити у такий успіх.

- Гадаю, він купував один пиріг для Чінці, - повільно сказав Флойд.

- То от чому Чінці сам не зайшов? От вже молодик! Старого ганяє, а сам ледь коли зайде! Вчора взагалі, окрім Таєрі й не було нікого, - сумно і зітхаючи вимовила Мадам Рі.

- Нікого? - Перепитав Флойд.

- Нікого. Розумієте, як я померла, так набагато менше людей до мене ходить. Я розумію їх та не звинувачую, - пурпуровою щокою пекарки збігла якась дуже холодна сльоза. - Я дуже добре розумію, що ходити за пирогами на цвинтар до тітки, в якій гнилям тхне з рота...

- Мадам Рі, ви точно найкраща пекарка на Клаптику! Повірте мені, я куштував багато страв. Багато пирогів і тортів. Але ваші веселкові пироги - за ними можна й до самого диявола сходити.

Флойд згадав жажливі солодощі Міста Лицарів, ті часникові тістечка, і ще раз кивнув головою. Він був упевнений, що немає ліпших ласощів за веселкові пироги.

- Дякую вам, пане... - пекарка не знала імені.

- Флойд.

- Пане Флойд. Я не часто чую такі добрі слова. Та й з постійних клієнтів у мене лише мій чоловік і Таєрі. Іноді навіть вдвох приходять пити відвар з пирогами у моїй крамниці.

- Мадам Рі, - Флойд не хотів бути нечемним, але часу було обмаль. - Майстер Таєрі, здається, залишив у вас одну свою річ. Не могли б ви мені її віддати?

Мадам Рі лише хитала головою. Флойд на секунду подумав, що все. Він помилився, і тепер знов все спочатку. Але потім Мадам Рі сказала:

- Не мені залишив. Зайдіть до мого чоловіка у крамницю вживаних трун, неподалік, - вона махнула рукою в бік крамниці. - Таєрі йому залишив цю річ.

Залунали помпезні труби. Жителі Міста Майстрів зупинилися вмиль. Оркестр розквіт всіма інструментами. Сонце, наче від подиву, на мить блимнуло. Люди висипали на вулиці - в капцях та розгубленості. Хто не зміг дістатися площі, намагалися визирнути з вікон. Інші вслухалися здалеку та чекали новин від тих, хто був ближчий до Вежі Сонця. Чи не зарано сьогодні?

Від Канцелярії невпевненою золотою ходою пройшов Магістр Тіцері, зробивши сто сімнадцять невеликих кроків замість розмірених та чітких ста. Потім став біля дверей до Вежі Сонця, розгорнув шматок пергаменту.

Таєрі вибіг до першого ряду, завмер, споглядаючи на старого друга. Тіцері на мить підняв очі та кілька секунд дивився на майстра Таєрі, поряд з яким провів все своє дитинство. Обидва розуміли, що зараз для них настане переломний момент. І вони не знали, як їм доведеться жити в тому новому для них світі. По обидва боки від Таєрі постали його учень Чінці та голова варті Регс. Ці двоє стояли так, наче їх зараз стратять.

- Пане Таєрі, - Флойд торкнувся плеча майстра, - чудово, що Ви та Ваші друзі тут. Гадаю, нам є про що поговорити. Давайте зберемося у Вашій оселі, щойно Магістр завершить своє звернення. Я купив веселкових пирогів. Вони чекають на нас там.

Флойд посміхнувся Таєрі та компанії. Потім притиснув пальця до рота і продовжував стояти з задоволеною

посмішкою. Єдиний, хто стояв зараз на площі з посмішкою - спеціаліст з повернення. В чорному одязі та з величезним таємничим шрамом на обличчі.

Правитель Міста Майстрів Магістр Тіцері - той, що мав незламну владу над населенням та сонцем - звернувся до людей:

- Шановні жителі Міста Майстрів! Наймудріші з наймудріших! Найталановитіші з талановитих! Гордість Клаптику! Сьогодні приблизно через годину ми дізнаємося, чи справедлива догма, з якою ми живемо все своє життя. Я не знаю, чи сяде сьогодні сонце, бо не знаю, чи керую ним насправді.

Натовп забуркотів, застогнав. Як же тоді може сходити та заходити сонце? Хто ним керує? Що наш правитель таке каже? Магістр Тіцері ж зупинив промову на секунду, важко ковтнув та продовжив.

Майстер Таєрі в нових штанях блакитного кольору з золотими вишитими фіалками хитнувся на місці. Він би точно впав, якби Регс та Чінці не підхопили старого. Очі Таєрі розкрилися на повну ширину та ще трошки сильніше. Долонями йшов навіть не піт - вода такою силою, що можна було збирати її в пляшки, закорковувати та клеїти етикетки: "Вода з тіла генія". Над натовпом голосом Магістра Тіцері лунали рядки з "Трактату про Самостійність Сонця".

В оселі майстра Таєрі було чутно, як десь в глибині руки Регса якийсь недобитий терміт ліниво жував деревину. Тишу лише зрідка порушав сам Таєрі, який ридав на плечі старого друга. Тіцері гладив рукою сиве волосся друга, але не міг сказати ані слова. Чінці готував на всіх свій фірмовий відвар. Регс вже наминав шматок веселкового пирога. Біля вікна стояв Флойд і споглядав за сонцем.

- Майстре Таєрі, - врешті Флойд вирішив відволікти замовника від справи. - Пробачте, але спершу я б хотів дещо владнати. Щоб між нами не було проблем з точки зору контракту.

Таєрі відірвався від плеча Магістра та подивився на Флойда.

- Ваш подовжувач ока лежить на столі Вашої майстерні. Перед тим, як прийти на площу, я заніс його сюди. Можете перевірити і подивитися, якщо не вірите. В мене ще, - він поглянув на свій годинник, - ще десь хвилин п'ятнадцять. Гадаю, я впорався, так?

Таєрі подивився на свіжі веселкові пироги й кивнув:

- Так, Флойде, друже мій, я вам вірю. Звичайно, вірю.

- Прекрасно! - Спеціаліст з повернення трохи поплескав у долоні. Потім поглянув на Тіцері: - До речі, Магістре, дякую, що згодилися на такий крок і звернулися завчасно до людей.

- Я не мав вибору, - сумно повів плечима Тіцері.

- Не мали, саме так, - погодився Флойд та продовжив: - Тож, через кілька хвилин ми з вами дізнаємося, чи справді Магістр керує сонцем, або, як стверджує пан Таєрі, сонце самостійне. Пане Таєрі, мою винагороду ми з вами обговоримо одразу після того, як буде зрозуміло, чи ви праві. Я, до речі, правильно розумію, що ніяке каміння ви сьогодні споглядати на небі не збиралися?

Таєрі хитав головою і закривав обличчя руками. Чінці налив вчителеві відвару.

- Чудово, - продовжив Флойд. - Розумієте, Магістр Тіцері ще не до кінця розуміє, що сталося сьогодні. Я йому розкажу, а ви мене виправите в місцях, де я помиляюся, або де ще чогось не знаю. А я справді дечого не знаю.

Таєрі опустил голову на стіл і заридав сильніше.

- Радий, що ви згодні. Тож, гадаю, все почалося, коли ви стали сумніватися в тому, що Магістр керує сонцем. Тут моє перше питання. Я вважаю, що якимось чином пов'язано зі смертю Мадам Рі, дружини вашого доброго знайомого?

- Так, - Таєрі намагався заспокоїтися та вже ридав менше. - Ваша правда. Я став заходити до неї та спілкувався з її чоловіком. Мадам Рі розповідала, що бачить світ інакше після своєї смерті. Наче бачить трохи далі, наче може підіймати очі окремо від тіла - вище або нижче. І вона сказала мені, що їй здається, наче сонце ходить довкола Клаптику, а від Вежі Сонця до нього не йде жодних... жодних...

Таєрі знов заплакав:

- Зрозуміло, - перебив його ридання Флойд, - Вам варто перестати плакати, все, власне, для вас може бути навіть

дуже добре. Отже, Мадам Рі поділилися своїм спостереженнями з точки зору свого підвишеного стану. Майстер Таєрі став вивчати сонце і розмірковувати над його природою. Врешті, дійшов висновку, що сонце - самостійний об'єкт, який гуляє довкола Клаптику, освітлюючи одну частину, та затемнюючи іншу, потім - навпаки.

Регс штовхнув в бік Чінці та попросив ще пирога. Той закотив очі, але відрізав ще шматок вартовому.

- Пан Таєрі видав трактат на цю тему, як нам всім відомо. Але ця праця, скажімо, не стала популярною. Хоча пан Чінці вважав, що це фундаментальна і важлива робота. Він підтримував свого вчителя, і разом вони намагалися вигадати план. Втім, для того, щоб довести свою теорію, їм постійно чогось не вистачало. Регсе, друже, - Флойд звернувся до голови варти. - Десь тут повинен з'явитися ти. Не розумію де саме.

Регс активно жував пиріг, тому за нього люб'язно відповів Чінці:

- Коли пан Регс прибув на запрошення Магістра бути головою варти, відчув себе трохи не в своїй тарілці після Міста Лицарів. А вчитель Таєрі згодився трохи більше розповісти про науку. Бо, знаєте, Місто Майстрів - то дуже інтелегентна середа, тут треба мати теми, про які говорити з людьми...

- Так-так-так, - відмахнувся Флойд, якому вже вистачило цієї відповіді. - І от Таєрі став для Регса вчителем, як для Чінці. До того ж, давайте чесно, Таєрі вміє налагоджувати стосунки. Я й сам свого часу був дуже радий познайомитися з ним. Надзвичайно цікава розмова у нас була в Місті Промисловців. І от я, дурень, це випустив з виду, допоки Магістр мене не ткнув носом в те, що всі знають: в майстра Таєрі жаклива морська хвороба, що не дає йому можливості подорожувати водою.

Флойд на мить зупинився й вказав пальцем на тарілку з пігулками:

- Пане Чінці, ви змогли створити пігулки, що дозволяють йому подорожувати?

- Так, вони на деякий час зупиняють цю проблему вчителя.

Чінці залишався привітним й чемним.

- Дякую, - Флойд продовжив. - Отже, одного разу вам спало на думку, що треба викрасти обидва Вимикачі, щоб довести: Магістр сонцем не керує, воно самостійне. Але потрібно було виграти день, щоб Вимикачі ніхто не знайшов. Тому що пан Таєрі не був впевнений у своїй теорії. І він Вимикачі хотів сховати.

- Я й сховав! - Таєрі навіть підвівся. - Ви хіба їх не знайшли? Флойде, друже, якщо я неправий, я скажу, де Вимикачі! Ми все повернемо.

- Таєрі, любий мій, - Флойд звернувся майже, як до батька й навіть взяв його за руку. - Ви не зрозуміли? Ми всі тут, тому що Вимикачів немає. Гадаю, у вашому плані Чінці повинен був сховати їх там в порту?

Таєрі кивав головою, наче вона просто не трималася на шийі.

- А їх там нема, - відпустив Таєрі та скинув руками Флойд. - Я спочатку взагалі не розумів нічого. А зараз знаю, в чому справа. Чінці мав сховати їх, але він знищив Вимикачі. Знищив, тому що був впевнений у Вашій правоті.

Таєрі перелякано подивився на Чінці. Той сховав очі, але було видно, що він не шкодує про це.

Флойд поглянув на годинник:

- Я прискорю розповідь. Отже, Таєрі, Чінці й Регс вирішили викрасти й сховати Вимикачі. А щоб їх не знайшли, придумали план, в якому я відволікаю на себе всю увагу. Підозрілий чужинець з'являється в Місті Майстрів, де одразу трапляється жахливе. Гадаю, Регс запропонував вигадати для мене роботу, а для цього заздалегідь познайомитися. Тому Таєрі взяв пігулки й вирушив туди, де я буваю найчастіше. А потім до мене звернувся за допомогою. Я прибув у порт, де з рибацької баржі пильнував Чінці. В цей час Регс краде запасний Вимикач з покоїв Магістра. А коли я потрапляю до Канцелярії, вже сам Чінці краде Вимикач з вежі. До речі, як ви зробили так, що жоден вартовий не побачив? Я не бачив настільки чистої роботи!

Тіцері зацікавився максимально і став оглядати присутніх.

- Немає нічого дивовижного, - трохи з сумом відповів Чінці. - То мої пігулки для вчителя. Вони чомусь мають на мене

такий побічний вплив. Я десь хвилин двадцять можу бути невидимим. Я перевіряв на Рєгі та панові Таєрі. Лише я зникаю. Тому я й ліз на вежу. До того ж, я ремонтував Вимикачі. Я знав.

- Йдіть сюди! - Гукнув до вікна усіх Флойд. - Дивіться. Сонце сідає.

Над Містом Майстрів темнішало небо без усіляких Вимикачів та оркестру. Вперше за історію його існування.

- Майстре, - звернувся Флойд до Таєрі, - ви були праві, я Вас вітаю. Схоже, це найбільше ваше досягнення в житті. А тому в якості винагороди я хочу примірник вашого "Трактату про Самостійність Сонця".

Над портом сходило сонце, коли на другий причал, з квитком до Міста Промисловців в одній руці та трактатом в іншій, зійшов спеціаліст з повернення. Цим ранком сходом сонця Місто Майстрів милувалося з особливою радістю. Адже тепер для них існувала магія. Сонце, яке ніким не керується, виконує свою роботу самостійно. Просто тому що так треба йому самому.

Флойд віддав квиток контролеру, в останнє озирнувся на Місто Майстрів. Пісочна розмальована цегла здалеку виглядала надзвичайно. Мости обіймали місто, наче колиска дитину. Флойд обов'язково ще повернеться в це чудернацьке місце.

Вдарившись головою об якусь дошку, Флойд нарешті дістався своєї каюти. Вклав голову на подушку та розгорнув примірник, що дістався йому в нагороду за чергове повернення, мабуть, найдивніше за всю його професійну діяльність. З кишені Флойда випала картка: "Поверну за будь-яку ціну".

"Якщо людина керує власним життям сама, вміє обирати професію, жінку та навіть чоботи, наївно гадати, що настільки важлива та велична річ, як Сонце, буде підпорядковуватися людині. Нехай, навіть наймогутнішій людині на всьому Клаптику. Світ існував до створення людини Шестипалим Богом, існуватиме й після смерті його самого. Чи може існувати світ, в якому немає світла? Чи може хтось створити

Світло без Сонця? Не лампочку чи свічку. А Світло, щоб воно було однією з тих важливих складових для життя.

Не може існувати життя поперед Світла. А отже й не може бути створене Сонце тим, для існування чого воно необхідне. Тому й не може бути на повідку в людини, яка без його Світла не виживе. Людство присвятило себе контролюванню всього довкола, намагаючись відхреститися від всього того, що насправді контролює його.

Якщо зникнуть люди, Сонце створить достатньо Світла, щоб зародилося інше життя. Якщо зникне Сонце, людство не створить Світло, людство стане частиною Темряви”.

(з “Трактату про Самостійність Сонця” Майстра Таєрі)